

‘De natuur in het Serengeti-Mara-ecosysteem wordt ook wel het achtste wereldwonder genoemd. Als je er bent geweest dan snap je direct waarom. De rijkdom aan *wildlife*, begroeiing, de grootsheid, die is onvergelijkbaar’, vertelt promovenda **Jully Seema Senteu**.

Zoeken naar harmonie in de Serengeti-Mara

CoCost
 Jully Seema Senteu maakt deel uit van het onderzoeksteam CoCost (Corridors, Coexistence, Synergies en Transitions), dat onder leiding van RUG-hoogleraar ecologie en natuurbehoud Han Olff multidisciplinair onderzoek doet naar natuurbehoud van het Serengeti-Mara-ecosysteem. CoCost wordt gefinancierd door het Ubbo Emmius Fonds en partners.

‘**A**bsoluut als strafwerk!’, omschrijft de Keniaanse Masai Jully Seema Senteu (37) de veldtochten door de natuurreservaten van Kenia die ze als kind met haar familie maakte. Haar moeder, onderwijzer, en vader, veterinaire wetenschapper, namen het gezin vaak mee op sleeptouw. De vier kinderen kregen papier en pen mee, en altijd een opdracht. ‘Omdat mijn vader van vogels houdt, gingen we op zijn verjaardag naar een natuurpark, en moesten evenveel vogels benoemen als zijn leeftijd. En dan niet alleen de huis-tuin-en-keuken-naam, maar ook de wetenschappelijke naam!’

Nu is Seema blij dat ze door deze verplichte familietripjes zoveel weet over de natuur en het ecosysteem van haar land. Ze kan de kennis goed gebruiken nu ze de komende jaren een promotieonderzoek naar natuurbehoud gaat doen in Serengeti-Mara-ecosysteem in Kenia en Tanzania, in het landschap van haar jeugd.

Seema heeft de omgeving flink zien veranderen de afgelopen decennia. ‘De droogte door klimaatverandering is echt problematisch. Voor de mens, maar ook voor dieren. Als we vroeger naar mijn grootouders gingen dan kwamen we jagende cheeta’s tegen, giraffes. Nu moet je uren rijden als je die nog wil zien. De natuur verandert sneller dan mens en dier zich kunnen aanpassen. Dat is heel beangstigend. Als wij als generatie niet handelen, dan is het slechts een kwestie van tijd voordat de aangerichte schade onomkeerbaar is.’

Seema is technisch scheikundige, gespecialiseerd in waterhuishouding en natuurbeheer. Voor haar studie moest ze naar het buitenland. Ze studeerde in Michigan, Delft en Oostenrijk. Aanhaken bij een Gronings onderzoeksproject is voor haar dus niet zo gek. ‘Pas later besepte ik hoe bijzonder dit is. Studeren in het buitenland is helemaal niet gebruikelijk voor mensen met een Masai-achtergrond, en al helemaal niet voor meisjes. Het is ook verschrikkelijk duur. Ik ben dankbaar dat mijn ouders bereid waren om die offers te brengen. Daardoor wil ik iets terug doen voor mijn gemeenschap, voor de wereld.’

Maar de werkelijkheid van het natuurbeheer is ook weerbarstig, weet Seema. ‘De wetenschap maakt het zo makkelijk. Er is zoveel informatie, zoals modellen van ecosystemen die inzicht geven in wat we moeten doen om de milieudegradatie te keren. Maar het is ongelooflijk moeilijk om mensen samen te laten werken. *Communication, collaboration, coordination*, daar gaat het mis.’ In het verleden heeft Seema onder andere gewerkt als natuurbeheerder, researcher en beleidsmaker voor het WWF, ngo’s en de regionale overheden in het Serengeti-Mara gebied, waarbij ze probeerde alle belanghebbenden daar in beweging te krijgen. ‘Dat is heel lastig. Mensen in de toerisme-sector willen dat er olifanten, cheeta’s en wildebeesten lopen. Maar landbouwers willen die olifanten graag op afstand houden, want die verwoesten gewas en kunnen levensgevaarlijk zijn. De een

heeft belang bij een snelweg, de ander heeft daar juist last van. Maar het kan nooit zijn: *my way or the highway*. Je moet al die belangen afwegen, ieders taal spreken, zorgen dat iedereen de gevolgen van hun beslissingen goed begrijpt en bouwen aan het vertrouwen tussen de verschillende groepen. Alleen dan is goed natuurbeheer mogelijk. Ons onderzoek is gelukt als alle lokale gemeenschappen in harmonie met *wildlife* en het ecosysteem om hen heen leven.’

